

ment, at det ikke var værdt at tage for Meget paa en Gang, men Regjeringen er enig med Andragerne i, at det er naturligt og rimeligt, at Statskassen kommer de trængende Egne til Hjælp. Endelig var den maatte mest principielle Indvending, der fra Ordførers Side blev gjort imod disse Bevillinger, den, at de burde i Henhold til en i Fjor sluttet Overenskomst i alt Fald udrædes med det Halve af Stiftsmidlerne og det Halve af Statskassen, og hvis Stiftsmidlerne for Dieblirket ikke havde Raad til det, saaledes som det er oplyst for Udvalget, saa maatte man vente. Men her maa jeg dog nedlægge en meget bestemt Indsigelse imod, at der paa denne Maade er sluttet en Overenskomst i Fjor om, at saadanne ny Kirker for Fremtiden skulle opføres halvt af Statens Midler og halvt af Præsteres Lønningsmidler. Tværtimod, jeg gif ind paa en saadan Overenskomst i Fjor for visse bestemte Kirkers Vedkommende af Hensyn til, at der var en hel Del opamlet Kapital i de saakaldte Stiftsmidler og for ikke at faae flere Stridsspørgsmaal frem lige overfor Udvalget og Folkethinget, end vi havde i Forveien, men med den aldeles bestemte Reservation, at det var for disse enkelte bestemte Tilfælde, at jeg gjorde det, og jeg fremhævede saavel overfor Udvalget som her i Thinget, at dette i og for sig Principstridige, som jeg der gif ind paa, kun maatte betragtes som en ren Undtagelse. Det er jo aldeles principstridigt og i og for sig ubilligt, at de Fonds eller de Midler, hvad man nu vil kalde dem, der ere henlagte til Præsteres Lønning, skulde bruges til at bygge Kirker af. Det er virkelig ikke stemmende med, hvad der ellers altid sker i Statslivet, at man drager fra en enkelt Embedsklasses Lønninger noget Bist for dermed at tilfredsstille Statskrav, selv om disse Statskrav staa i en vis Forbindelse med vedkommende Embedsklasses Lønningsforhold. Det er det, det ærede Udvalg fordrer, men jeg tillader mig at sige, at det i og for sig er en principstridig og ubillig Fordring, og jeg tror heller ikke, at Udvalget eller dette Thing i Vængden vil kunne gjøre dette Standpunkt gjældende. De Herrer kunne sagtens sige Nei til det Par Kirker, der ere fremme i Aar, men jeg er overbevist om, at Trykket fra Befolkningens Side rundt om i Landet særlig i de fattige Egne skal vise sig stærkt nok til, at de faae den nødvendige Hjælp fra Statskassen, for at de Kirker kunne bygges, som de med Grund kunne fordrer at faae byggede. Det er jo saa, at i Henhold til den i Landet bestaaende Forfatning staaer Staten i det Forhold til den danske Folkekirke, at den under-

støtter denne, og derfor er det naturligt i enhver Henseende og berettiget fra Befolkningens Side, at den henvender sig til Statsmagten, naar den ikke kan faae gennemført i saa Henseende, hvad den ønsker, for af Statsmagten at faae bevilget de nødvendige Midler. Det er ogsaa gjort saa mange Gange, at der ikke nu synes mig at være nogen Mening i at sige, at man skal forlade denne Tradition. Jeg skal imidlertid ende med at sige, at hvad de to af Kirkerne angaar, følger det af Stillingen i Fjor, at Regjeringen ikke kan modsætte sig at udrede det Halve af, hvad der extraordinært skal gives som Tillæg til Kirken i Egebjerg, og det Halve af, hvad der skal gives til Kirken i Struer, af Stiftsmidlerne, thi da man en Gang har begyndt paa disse bestemte Kirker og sagt, at de skulle opføres med offentlige Bidrag, halvt af Statskassen og halvt af Stiftsmidlerne, kan man med Grund sige, at det Resttillæg, som er nødvendigt, bør udrædes paa samme Maade. Jeg har været nødsaget til at udtale mig lidt vidtløftigt om denne Sag, paa Grund af, at den ærede Ordfører havde opfattet det, som om det der skete i Fjor i saa Henseende, var en Overenskomst for Fremtiden, hvilket det ikke var. Forslaget under Nr. 72 om to Medhjælpere til Undervisningsinspektøren og Forslagene Nr. 73 og 74 om Understøttelser til to Børnehjem beklager jeg, men det maa jeg finde mig i. Forslaget under Nr. 76 om en ny Affattelse af Kontoen: Tilskud til Folkehøiskoler skal jeg ikke nærmere omtale. Jeg skal blot lige overfor dette Forslag sige, at jeg staaer paa samme Standpunkt som i Fjor, og dermed vil jeg lade det være nok; hvad de to Thing paa dette Punkt kunne blive enige om, skal jeg ikke modsætte mig. Det Samme gjælder om Forslaget Nr. 75, som jeg ganske skal lade ligge. Forslaget under Nr. 77, om at stryge 2000 Kr. til Udbredelse af godt Skolemateriel, kan jeg tiltrøede, da det ærede Udvalg er gaaet ind paa et andet af mig stillet Forslag om en større Bevilling til Skolemuseet. Hvad det kongelige Theater angaar, vil jeg gjemme det til sidst, og nu gaa over til Forslagene Nr. 86—88, angaaende en livsvarig Høedersgave og faste Understøttelser til Forskjellige. Det gjør mig meget ondt, at hele Udvalget er blevet enigt om Forslaget under Nr. 87, men naturligvis, vil man stryge de Par Tusinde Kroner og ikke give de to Mænd, her er Tale om, nogen fast aarlig Understøttelse, kan jeg jo ikke modsætte mig det. Jeg har blot den Bemærkning at gjøre til de to andre Forslag at naar Forslaget under Nr. 88 paa Vædringsforslagslisten er anført som stillet a